

Tercer Concert de l'Associació de Música

La nostra joveníssima «Associació de Música» presenta amb el seu tercer concert, un ramell de flors imperdurablement fragants, procedents de països ben diversos, molt velles les unes i dels nostres dies les altres.

Que la cançó s'ha produït des que l'home és al damunt la terra, i en tots temps els homes li han trobat l'expressió del seu més pregon sentir, tant en el dol punyent i la recança malestruga, com en l'encant amant—o l'exaltament!—amorós; tant per abrandar l'entusiasme patriòtic com per tornar plàcidament de la fon-tada.

Infinites són les vibracions de la nostra ànima i res no les recull més fidelment que una cançó.

Aquí tenim els genis més alts de la música: els hem tingut en les grans simfonies, en els oratoris, en les sonates i en els quartets, amples formes d'expressió. Tots han acudit, però, a la deu vivíssima del cant. I han produït obres tan belles com una simfonia o una sonata i igualment immortals. Quina meravellosa virtut enclourà aquest fet de la cançó que tan forta ens en sigui la suggestió, tan complerta l'emoció, tot i disposant d'un mitjà tan limitat com és el de la veu humana? Mes rau aquí precisament el seu encant: que sigui l'ànima que canti directament, sense recórrer a cap mena d'instrument.

Veieu-ne el ramell: Clàssics italians, del segle XVIII, exquisits de forma, manyacs com una carícia de musicalitat excelsa; alemanys, clàssics i romàntics, arribats als cims més alts i perfectes d'aquesta forma musical. (Els alemanys anomenen *lieder* les seves cançons, i com arribaren a un dels tipus perfectes d'aquesta forma musical, aquesta denominació ha estat tramesa amb el seu pregon sentit als altres pobles.) Escoltarem devotament Schubert i Schumann; jamai una meravella més perfecta ens serà donada, arribant-ne a gaudir la definitiva bellesa dels seus cants.

César Franck, amb l'apassionada «Amor de les roses»; Brahms, Wolf i Humperdinck, representen als moderns francesos, alemanys i austriacs.

I acaba el programa com no podia ésser d'altra manera; amb cançons nostres, amb cançons de la nostra terra; populars les unes i les altres escrites per venerats mestres nostres. Que també nosaltres tenim el nostre sentir i podem mostrar-lo ben dignament.

Tercer Concert de l'Associació de Música

La nostra joveníssima «Associació de Música» presenta amb el seu tercer concert, un ramell de flors imperdurablement fragants, procedents de països ben diversos, molt velles les unes i dels nostres dies les altres.

Que la cançó s'ha produït des que l'home és al damunt la terra, i en tots temps els homes li han trobat l'expressió del seu més pregon sentir, tant en el dol punyent i la recança malestruga, com en l'encant amant—o l'exaltament!—amorós; tant per abraçar l'entusiasme patriòtic com per tornar plàcidament de la fontada.

Infinites són les vibracions de la nostra ànima i res no les recull més fidelment que una cançó.

Aquí tenim els genis més alts de la música: els hem tingut en les grans simfonies, en els oratoris, en les sonates i en els quartets, amples formes d'expressió. Tots han acudit, però, a la deu vivíssima del cant. I han produït obres tan belles com una simfonia o una sonata i igualment immortals. Quina meravellosa virtut encloura aquest fet de la cançó que tan forta ens en sigui la suggestió, tan complerta l'emoció, tot i disposant d'un mitjà tan limitat com és el de la veu humana? Mes rau aquí precisament el seu encant: que sigui l'ànima que canti directament, sense recórrer a cap mena d'instrument.

Veieu-ne el ramell: Clàssics italians, del segle XVIII. exquisits de forma, manyacs com una carícia de musicalitat excelsa; alemanys, clàssics i romàntics, arribats als cims més alts i perfectes d'aquesta forma musical. (Els alemanys anomenen *lieder* les seves cançons, i com arribaren a un dels tipus perfectes d'aquesta forma musical, aquesta denominació ha estat tramesa amb el seu pregon sentit als altres pobles.) Escoltarem devotament Schubert i Schumann; jamai una meravella més perfecta ens serà donada, arribant-ne a gaudir la definitiva bellesa dels seus cants.

César Franck, amb l'apassionada «Amor de les roses»; Brahms, Wolf i Humperdinck, representen als moderns francesos, alemanys i austriacs.

I acaba el programa com no podia ésser d'altra manera; amb cançons nostres, amb cançons de la nostra terra; populars les unes i les altres escrites per venerats mestres nostres. Que també nosaltres tenim el nostre sentir i podem mostrar-lo ben dignament.

M. C.